

Mariana
Sebeni-Comşa

TURISTI
FERICITI
SI CAMIOANE
DE-A LATUL

ŞTIREA DIN SPATELE ŞTIRII

V O L U M U L

01

EDITURA
CREATOR
BRAŞOV, 2023

VIATA MEA PENTRU O ȘTIRE! AR PUTEA ȘTRIGA MARIANA SEBENI

Mariana Sebeni (care a simțit nevoia să-și adauge la numele deja celebru Sebeni, și Comșa, despărțit, totuși de o linioară) a scris o carte *Turiști fericiți și camioane de-a latul. Știrea din spatele știrii*.

Lectura acestei cărți pasionante (mărturisire de cititor pătimăș și nu de cititor din interes profesional), mă îndeamnă să declar că titlul ar fi trebuit pus:

Știrea din spatele știrii.

Aceasta deoarece valoarea de excepție a cărții stă în talentul autoarei de a ne convinge că în profesia de gazetar obținerea unei știri poate fi – și este în mai toate cazurile – o aventură demnă de o altă știre. În cele mai multe cazuri, o știre mult mai interesantă, mult mai de citit decât știrea propriu-zisă.

Cel mai bun exemplu de o astfel de situație trimite la titlul cărții, *Turiști fericiți și camioane de-a latul*.

Cine are timp, dar mai ales puterea de a urmări televiziunile de știri fără a lua în prealabil *pilula*

*antiprostie** va fi constatat că de marile sărbători știrile care domină până la sufocare sunt cele despre cât de fericiți sunt turiștii români că petrec. Că petrec, pur și simplu, și nu că întreprind o călătorie, că vizitează un muzeu, că s-au apucat de citit o carte. La noi, în spațiul moldo-valah, prin a petrece înseamnă a te așeza la masă la restaurant (pentru asta faci coadă la Comarnic, ca să ajungi la Sinaia), a te ghiftui până-ți crapă cureaua sau cordonul și a trâncăni. A trâncăni întruna (cu nevasta, cu cumnatul, cu amicii, exact cu cei care trâncănești și în Capitală). Această boală a cultivării mediatice a turiștilor fericiți nu e de azi, de ieri la televiziuni. E de pe vremea când Mariana Sebeni (folosesc numele de scenă și nu din buletin) lucra în calitate de corespondent zonal al **TVR**. Zona acoperită de Mariana Sebeni cuprindea și faimoasele stațiuni de pe Valea Prahovei. Așa se explică faptul, dezvăluit chiar din primele pagini ale cărții, că Mariana Sebeni trudea în zilele de sărbătoare, în care toți muritorii de pe planetă petrec pe rupte. Cu un umor debordant, dublat de o autoironie duioasă, Mariana Sebeni descrie cum de Paște, de exemplu, în timp ce toți românii ciocneau ouă roșii în familie, ea pornea în căutarea unei știri TV cu „turiști fericiți aflați în vacanță la munte”. Știrea din spatele știrii e lesne de dibuit. Ea se referă la efortul uriaș al reporterului Mariana Sebeni pentru a întocmi și trimite la București o știre

* Pentru a nu rămâne însărcinate fără să și-o dorească femeile apelează la legendara pilulă. Luată înainte de moment, pilula o ferește pe distinsa de a rămâne gravidă. După vizionarea unei emisiuni de la o televiziune de știri există riscul să te prostești de a binelea fără să ți-o fi dorit. Pastila antiprostie, luată înainte de a apăsa pe telecomandă, te-ar feri de un asemenea pericol.

despre cum petrec românii Paștele sau Crăciunul. O știre tipărită despre truda de a da o știre TV cu atât mai pasionantă cu cât Mariana Sebeni o scrie acum în carte, cu talent de prozator satiric, și cu atât mai senzațională cu cât dezvăluie un sacrificiu însemnat pentru realizarea unei știri TV la care nu se uită nimeni.

Sedus și de talentul autoarei, m-am amuzat citind paginile despre efortul incredibil al ziaristei Mariana Sebeni de a face o știre despre cum petrec românii. Spre finele descrierii am căzut pe gânduri. Și mi-am amintit că, la *Evenimentul zilei* (ziar la care a colaborat și Mariana Sebeni pe vremea Școlii Cristoiu), am pus în prim planul aprecierii unui ziarist și dăruirea profesională. La angajarea unei persoane feminine, în discuția cu persoana respectivă, după ce trecea testul profesional, o întrebam dacă e căsătorită, dacă are copii. N-o întrebam pentru a încerca să mi-o fac amantă, ci pentru a o avertiza că profesia de ziarist înseamnă renunțarea la viața personală. Ca să lucrezi la *Evenimentul zilei* trebuia să-ți sacrifici familia și mai ales viața din afara redacției. Am considerat și consider că profesia de ziarist e una dintre profesiile de excepție din lumea de azi. De excepție, pentru că presupune o dăruire exemplară. Ziaristul e ziarist 24 din 24 de ore. Mariana Sebeni povestește că avea pregătit, lângă pat, *costumul de intervenție*. Avea o convenție cu Poliția, cu Salvamontistii, cu camerele de gardă ale spitalelor, și când se ivea un fapt ieșit din comun – deraieri, accidente cu morți și răniți, turiști rătați, crime, bătăi între bande – primea un semnal. Sărea din pat și, indiferent de timp și vreme,

își îmbrăca *costumul de intervenție* și împreună cu cameramanul, într-o Dacie hodorogită condusă de ea, se îndreptau în viteză spre locul știrii. În multe pagini ea descrie astfel, sub semnul sintagmei – *Știrea din spatele știrii* – aventura senzațională care a însemnat realizarea știrii propriu-zise.

Pentru realizarea unei știri, ziaristul adevărat, profesionistul, își asumă orice risc. Mariana Sebeni e cât pe-aci să fie luată de viitură, salvată în extremis de un pompier, e cât pe-aci să fie linșată de muncitorii protestatari, conduce o mașină la miez noapte, suportă insultele unor politicieni precum Corneliu Vadim Tudor, leșină de foame. *Un regat pentru un cal!* – strigă Richard al III-lea al lui Shakespeare. *Viața mea pentru o știre!* ar putea striga reporterul adevărat. Știre cu Ș mare, scop, lovitură de presă, adevărat *Breaking News*. În aceste condiții, știrea din spatele știrii vine de la sine. Pentru că obținerea unei știri implică ditamai aventura. Mariana Sebeni a fost doar colaboratoarea *Evenimentului Zilei* din perioada Ion Cristoiu. Citindu-i acum cartea, îmi dau seama că, fără a fi redactor la București, fără a fi unul dintre membrii conducerii, Mariana Sebeni e absolvent cu Magna cum laude a Școlii Cristoiu.

Una dintre lecțiile de bază ale acestei Școli vizează disponibilitatea ziaristului de a fi în stare de orice pentru obținerea unei lovituri de presă. Nimic nu era mai prețuit la *Evenimentul zilei* decât știrea bombă, scopul, exclusivitatea. Cum le obțineau ziariștii de la *Evenimentul zilei* n-am știut la vremea respectivă. Bănuiam că asumându-și eforturi extraordinare și, mai ales, riscuri

extraordinare. Citind cartea Mariane Sebeni, bănuiala devine certitudine.

Obținerea unei știri în adevăratul sens al cuvântului presupune însă și inteligență. Nu atât inteligența de a ghici știrea care stă ascunsă și pe care tu o vei scoate la lumină de urechi, cât mai ales inteligența de a ajunge la știre. Istorisirile Mariane Sebeni despre cum a ajuns să obțină unele știri tari, știri de pagina întâi, trimit la inteligența și dexteritatea unui spărgător de bănci. Prin asta se explică faptul că Mariana Sebeni a provocat în ultimă instanță demisia ministrului de Interne, publicând în *Evenimentul zilei* reportaje care o semnalau ca descoperitoare a unor urmăriți generali, pe care Poliția îi căuta zadarnic. Pentru a scrie un reportaj despre o Ghicitoare, Mariana Sebeni s-a deghizat în nefericita care vrea să-și știe viitorul. Se înțelege că, în astfel de cazuri, știrea din spatele știrii e la fel de pasionantă precum știrea propriu-zisă.

Să ne înțelegem.

Pentru a putea scrie o carte în care să dezvălui știrea din spatele știrii trebuie să ai trăsătura de esență a ziaristului adevărat:

Credința nesfârșită în profesia de ziarist.

După cum remarcă Mariana Sebeni, e greu de crezut că vreun ziarist de azi ar mai putea scrie despre știrea din spatele știrii.

Nu cred însă că asta se explică prin mijloacele tehnice moderne care stau azi la îndemâna angajaților din presă (dinadins evit cuvântul ziarști, cei care lucrează azi în

presă nu sunt ziarști, ci angajați!) față de ziarștii de ieri, precum Marian Sebeni.

Și azi, știrea cu Ș mare nu e posibilă fără implicarea Omului.

Iar pentru asta trebuie să fii ziarist, cu Z mare, și nu lefegiu, cu l mic!

Ion Cristoiu

publicist

Am râs și-am plâns citind amintirile Marianeii Sebeni. M-a dus înapoi în emoțiile pe care le-am trăit, la rândul meu, făcând știri și reportaje. Am fost acolo. Le-am mâncat pe pâine.

E o carte excelentă pe care o recomand oricărui om care vrea să afle adevărul din spatele știrilor, oricărui om care a făcut vreodată jurnalism de orice fel, oricărui om care mai vrea să facă presă în România sau oriunde pe glob.

Poveștile Marianeii sunt la fel de puternice cum sunt emoțiile pe care le-am trăit vizionând *Faуда*. Sunt alți protagoniști. Dar lumea e tot o experiență peste tot, sunt aceiași oameni importanți, puternici, ticăloși, cu gulere albe sau cizme de cauciuc în toate culturile.

O carte de luat la drum, de citit în vacanțe sau în serile liniștite, de *share*-uit cu prietenii.

Mariana și-a făcut meseria cu aceeași bucurie, pasiune, umor și încrâncenare pe care astăzi le vedem în stand-up comedy-uri și credem că sunt făcute după un scenariu.

Mulțumesc, Mariana, pentru că dăruiești din cine ești, din ce ai și din ce ai înțeles!

Mirela Retegan,
fondatorul Zurli

DE CE? ÎNTREBAREA ÎN JURUL CĂREIA SE CONSTRUIEȘTE O CARIERĂ

Puțini știu că, de multe ori, în spatele unei știri se află o știre și mai bună. O știre pe care nu o scrie nimeni. Pe care nu o difuzează nimeni.

În spatele unei știri difuzate se află o minunăție de poveste neștiută decât de cel care o trăiește.

Despre aceste povești este vorba aici. Despre poveștile din spatele știrii difuzate. Despre jurnaliști de presă scrisă, despre reporteri TV și cameramani, despre jurnaliști radio care trec prin întâmplări de poveste pentru a ajunge la o poveste.

Aceasta este povestea câtorva știri redactate de mine.

Este povestea în care personajul principal nu este subiectul știrii, ci reporterul. Pentru că, inclusiv autorul știrii poate fi o știre.

Sunt jurnalist de 33 de ani. Sau de 31, dacă nu-i pun și pe cei 2 ani de presă comunistă, care era cum era și în care scriai ce se putea scrie. Dar îi pun! 33 de ani de **De ce?**

În cei 33 de ani de presă am întâlnit scriitori importanți, politicieni importanți, lideri sindicali, oameni săraci, oameni bogați, infractori, directori de întreprinderi de stat fără viziune, angajați din fabrici de stat fără viitor, profesori și elevi, doctori și pacienți, pe Majestatea Sa Regele Mihai, pe Majestatea Sa Regina Ana, pe ficele și ginerii lor, miniștri, pușcăriași, criminali, șoferi criminali, șoferi victime, milițieni și polițiști corupți sau necorupți, mame rămase fără copii, copii aruncați în pușcării, șomeri, miliardari, iubitori de câini și hingheri ucigași de câini, câini ucigași de copii, oameni ucigași de cai, veterinari care fac minuni, doctori de copii și copii de 800 g. Fiecare cu povestea lui. Uneori atât de dură, încât nu se putea scrie despre ea. Alteori, frumoasă, dar mult pe lângă subiect. Așa că, am considerat că a venit vremea să le scot, pe câteva, la lumină.

Reprezintă părți din experiența mea de viață. O experiență cum puțini oameni au parte. Și e păcat ca aceste povești să rămână nespuse. Pentru că ele au fost mereu știrea din spatele știrii, adesea mai interesantă decât știrea însăși.

TURIȘTI FERICIȚI ȘI CAMIOANE DE-A LĂTUL

În toată cariera mea de jurnalist, întinsă pe trei decenii, am muncit de Paști, de Crăciun, de Revelion, de Sf. Mărie, de Rusalii, de 1 Mai și, în general, în toate zilele de sărbătoare în care ceilalți locuitori ai planetei stăteau cu familiile lor. Șefii mei de la București mă sunau dis-de-dimineață și-mi spuneau, după caz: la noapte dai voxuri și imagini de la Înviere, să avem la știrile de dimineață. Asta însemna că mergeam la biserică, așteptam ca preotul să ajungă, la miezul nopții, în punctul în care spune „Veniți să luați Lumină”, apoi luam două-trei voxuri de la credincioși, cadre etc. Mergeam la redacție, operatorul trimitea imaginile prin releu, eu trimiteam textul, „tăiam” sincroanele la minut și secundă, mă asiguram, la redactorul de noapte, că e totul ok, apoi plecam acasă. Era deja 3 dimineața. În ziua de Paști primeam alt telefon, de la tura de zi, care mă lua de nouă și-mi cerea să fac o știre cu turiștii fericiți aflați în vacanță de Paști la munte. Îi căutam pe terase, în Poiana Brașov, în pensiunile de la Bran și îi filmam cum ciocnesc ouă roșii, cum spun *Hristos a Înviat*, cum mănâncă friptura de miel scoasă atunci din cuptor, cum

stau la mese întinse. Mergeam la redacție, scriam textul, tăiam sincroanele la minut și la secundă, Sorin trimitea imaginile prin releu, mă asiguram la redactorul de serviciu că totul a ajuns cu bine la ei, apoi plecam acasă, la copilul meu. Era deja seară, iar ziua trecuse cu mine pe coclauri, nu acasă.

De Crăciun, la fel. Ba chiar începeam cu câteva zile mai devreme, filmând tradițiile de la sate. Tăiatul porcului, pregătirea jumărilor și a caltaboșului, pensiuni care se pregătesc pentru primirea turiștilor, turiștii fericiți în pensiuni așteptând pomana porcului, cozile de pe DN1, blocajele de pe traseele Râșnov – Bran, Predeal – Brașov și Brașov – Poiana Brașov. De dimineața și până seara eram departe de familie și de copil, umblând prin ger după sincroane, imagini și voxuri de la turiștii fericiți. Ajungeam acasă în ultima clipă, cât să pun cadoul sub brad înainte ca Bogdan să se trezească.

De Revelion, la fel.

Apoi veneau „rușii”, cu Crăciunul și Revelionul pe rit vechi.

Niciodată nu eram unde aș fi vrut să fiu, ci mereu eram unde erau turiștii fericiți.

De Sf. Mărie, ziua mea onomastică, băteam pădurile în căutare de grătaragii. Mititei, fleici, cârnați, pulpe de pui, toate se perpeleau pe grătarele încinse, în vreme ce mie îmi chiorăiau mațele de foame. Nimeni, niciodată nu mi-a zis „Vreți un mititel? Haideti, că avem destui”. În schimb, mi-au zis mulți „Nu dau interviuri” atunci când îi rugam să vorbim un minut, să-mi spună cum se simt de 1 Mai. De parcă aveam vreun motiv să le iau

lor interviu! Cel mult o întrebare aveam pentru ei. Cel mult!

La fel se întâmpla de Rusalii, de 1 Mai, de 1 Iunie și în orice altă zi de sărbătoare pentru ceilalți. Toate voxurile astea erau musai de la Brașov, din stațiunile de pe Valea Prahovei, Constanța și București, de parcă la Galați sau Suceava nu se putea ieși la picnic.

Știrea cu turiștii fericiți a fost calvarul meseriei de ziarist. Pentru mine, această știre repetată la nesfârșit, an după an, a fost cauza pentru retragerea din presă. Alături de cea despre „camioane de-a latul” și „turiștii rătăciți”. Vă povestesc și despre ele imediat.

Știrea cu turiștii fericiți are legătură cu știrea despre turiștii rătăciți. Ba chiar și cu cea cu camioanele de-a latul. Cum așa?, vă întrebați. Păi, uite așa: unii turiști fericiți deveneau nefericiți imediat ce se transformau în turiști rătăciți. Cum se întâmpla asta? Foarte simplu. Bucureștenii, oltenii, dobrogenii și, în general, turiștii veniți de la șes au, adesea, impresia că muntele e foarte frumos, exact așa ca-n poze sau la televizor, cu aer curat și brazi. Și pleacă să-l colinde, încălțați în teniși sau sandale. Apoi află că munții au văi adânci, râpe, bolovani, pârâuri, insecte, urși, cărări marcate și, mai ales, nemarcate. Și că nu sunt ce credeau ei că sunt. Ba chiar s-ar întoarce la hotel sau pensiune pentru că îi dor picioarele sau au răni de la pietrele de pe cărare, doar că nu mai știu pe unde, câtă vreme n-au urcat pe cărarea marcată, ca toți fraierii, ci au mers pe cea nemarcată, ca vitejii. Apoi, scot celularul și sună la 112. „Ne-am rătăcit. Nu mai putem coborî. Alunecăm pe zăpadă cu

tenișii ăștia sau cu sandalele cu toc de la petrecerea de Revelion”. Iar 112 trimite jandarmii montani și serviciul Salvamont să-i adune și să-i așeze în pătuțurile lor calde. Iar noi, presa, mergem să filmăm toată operațiunea. În general, noaptea, căci atunci se prind turiștii că nu mai găsesc drumul către casă. Abia după ce se întunecă se opresc din învârtit. Ne lăsam familia dormind sau mâncând cina fără noi și sărim în bocanci și în mașină. Apoi pornim prin munți după turiștii fericiți de ieri, nefericiți și rătăciți de azi. În zilele bune îi găsim întregi. Rebeğiți, dar întregi. Le luăm un vox acolo, sincroane la jandarmi și salvamontiști, apoi mergem la redacție, tăiem voxuri la minut și secundă, trimitem prin releu, scriem știrea, o trimitem și pe aia etc. În cazurile nefericite, îi găsim răniți grav, sau chiar decedați, în prăpăstii. Aici se prelungește povestea. Recuperarea durează câteva ore. Poate se așteaptă și un elicopter, iar atunci stăm să filmăm cum aterizează și cum decolează. Apoi, mergem fuga la spitalul cel mai apropiat, așteptăm câteva ore un medic care să ne spună cum se simt turiștii, care e starea pacienților și ce le-au făcut. Se poate face amiază până când terminăm treaba. Sau chiar noapte. Și mereu e frig. Iar copiii noștri sunt acasă, în vacanța de iarnă. Poate singuri. Poate cu bunicii, dacă s-a putut. În niciun caz cu bona, pentru că e sărbătoare, iar bona e cu familia ei. La grădiniță, ori la creșă e închis. E vacanță și e liber și acolo.

În anul 2012, în luna noiembrie a fost iarnă. Nu a nins tare, dar a fost foarte frig și lapoviță. Numai gândul la aceste știri mă băga în sperieți. Intram în panică

de-a dreptul, imediat ce se micșora ziua și realizam că peste o săptămână-două voi filma viscol, ceremonii de 1 Decembrie, pensiuni pregătindu-se pentru turiștii fericiți de Crăciun, apoi Crăciunul, turiștii fericiți pe părțile din Poiana Brașov, apoi turiștii nefericiți din prăpastie, camionul de-a latul drumurilor naționale 1, 1A și 13, Brașov – Târgu Mureș, din zona Pădurea Bogății. Pentru că, nu era zi cu turiști fericiți sau rătăciți fără să fie și o știre cu camioane de-a latul. Pe serpentinele de pe Cheia sau Pădurea Bogății era zilnic un blocaj. „Autoturismele așteaptă în coloane lungi de 3-4 kilometri deblocarea drumului”, transmiteam eu. Așa că, așteptam o macara, ceva care să ridice cabina sau remorca răsturnată în curbă. Și mergeam pe jos prin viscol, pe lângă coloană, pentru a găsi un șofer dispus să coboare geamul un minut și să ne spună ce crede despre asta. „Luați și voi voxuri de la șoferii din coloană”, ni se cerea. Cei mai mulți ne făceau semn din mână, ca la cerșetorii din intersecții, să trecem mai departe. Alții ne strigau „nu dăm interviuri”, veșnicul flit, ca și cum cineva, oricine, ar fi avut vreun subiect de interviu pentru ei. Apoi reveneam la mașină, porneam motorul și încercam să ne dezghețăm mâinile, picioarele și fețele. Ieșeam iar, pentru a vorbi cu polițistul neputincios trimis la fața locului. „Luați, vă rog, legătura cu biroul de presă IPJ Brașov”, ne trimitea, și el, la plimbare. „Păi, abia dimineață vine purtătorul de cuvânt la birou. Noi dăm știrea în seara asta, că așa e la tv. Iar dumneavoastră sunteți chiar aici. Nu ne puteți spune ce s-a întâmplat?”, insistam eu. „Luați, vă rog, legătura cu biroul de presă IPJ Brașov, cum v-am mai

spus”, îmi închidea el gura. Mai rămânea varianta stand-up-ului de la fața locului, în care spun eu ce-ar fi putut spune polițistul. Îmi dădeam gluga jos și alungam fața tristă, punând-o în locul ei pe cea de reporter frenetic, profesionist și fericit să dea țării știri.

Ei, cum spuneam, numai gândul că în decembrie și ianuarie voi face asta aproape zi de zi și în fiecare weekend, inclusiv de Crăciun și de Anul Nou, m-a făcut să iau decizia de a renunța la tot. De tot.

În acel an aveam trei contracte de colaborare. Pe toate trei le-am închis într-o singură zi. Am scris trei demisii care intrau în vigoare de la 1 decembrie.

Habar nu aveam din ce voi trăi. Dar nici nu mai conta. Fiul meu era la casa lui, locuia singur, avea un job bun, bani destui, prin urmare nu mai eram stresată de gândul întreținerii lui. Mai rămăsesem doar eu. Și Gremlin, cățelușa-reporter. Iar eu nu mai puteam face asta. Mi se luase.

Am petrecut sărbătorile frumos, cu tata într-o zi și copilul în altă zi. Am gătit. Am făcut casa lună, iar de Revelion eram un alt turist fericit în Piața Sfatului, cu prieteni și mii de necunoscuți. Am băut șampanie, m-am pupat cu oameni pe care nu i-am mai văzut în viața mea și am admirat focul de artificii de la miezul nopții. În 2013 am înființat firma pe care o am și acum, M.S. Expert PR și am avut primele contracte de consiliere pentru oamenii politici locali și primele grupe pentru cursurile de public speaking, comunicare în situații de criză, comunicare eficientă și alte subiecte pe care le stăpânesc. Toți clienții mei din 2013 au devenit

parlamentari în 2014, ceea ce demonstrează că mi-am făcut bine treaba. Nu pot spune același lucru și despre ei, dar asta e altă discuție. Ideea e că făceam ce-mi place, dar numai în zilele lucrătoare. Iar noaptea era a mea. La fel și weekendul, pe care îl petreceam cu tata, în Țara Făgărașului. Tata rămăsese singur de șapte ani la acea vreme, așa că încercam s-o înlocuiesc pe mama, fără succes, însă. Am făcut asta până în decembrie 2021, când, în noaptea de Revelion, l-am pierdut și pe el. Avea 88 de ani. Însă eu am sufletul împăcat că am avut timp, măcar în ultimii lui ani, să-l vizitez și să-l răsfăț.

Decizia din noiembrie 2012 fost cea mai bună decizie luată vreodată.

Doi ani n-am vrut să mă uit deloc la știri. Eram alergică la ele. Am văzut filme pe HBO și Digi film, apoi pe Netflix. Am citit mult. De citit îmi era cel mai dor. Am călătorit și am mers în vacanță.

Am făcut, în schimb, emisiuni la posturile locale din Brașov. Mai fac și acum, căci e greu să nu mai fii jurnalist. Realizez și azi emisiunea „Subiecte Grele” de la Nova TV. De două ori pe lună.

După vreo doi-trei ani de la demisie am revenit și la prima mea dragoste, *Evenimentul Zilei*, pentru alți doi-trei ani. Dar fără presiune, fără deadline, fără frig, fără arșiță, fără turiști fericiți, fără turiști rătăciți și fără camioane de-a latul.

CUPRINS

VIAȚA MEA PENTRU O ȘTIRE! AR PUTEA STRIGA MARIANA SEBENI <i>de Ion Cristoiu</i>	5
<i>... de Mirela Retegan</i>	11
DE CE? – ÎNTREBAREA ÎN JURUL CĂREIA SE CONSTRUIEȘTE O CARIERĂ	13
TURIȘTI FERICIȚI ȘI CAMIOANE DE-A LATUL	15
ÎN PATRU LABE SPRE RELEUL DE PE TÂMPA	22
AM TRECUT CARPAȚII ÎN VITEZA A DOUA.....	27
SĂRUTUL LUI ION RAȚIU	30
ÎN MAȘINA ÎNTOARSĂ PE CAPOTĂ	35
MARIN SORESCU AVEA LAIBĂR VERDE	42
FELICITĂRI DE CRĂCIUN ȘI FLORI DE LA TENORUL DORIN TEODORESCU	46
INTERVIU CU UN URMĂRIT GENERAL.....	49
SAU CUM AM DAT JOS UN MINISTRU DE INTERNE	49

ȘNIȚEL CU DE TOATE DE LA EVADATUL FLORIN COMĂNARU, ZIS BOȘTOACĂ	54
LA STAND-UP CU PIETRICELE ȘI MĂMICA	59
CUM AM REUȘIT SĂ NU-L PUP PE VASILE ȘEICARU.....	64
CAL CUSUT LÂNGĂ GARD	67
HRĂNITĂ DE CEA MAI SĂRACĂ FEMEIE DIN ȚIGĂNIE	70
MÂNCA-MI-AI...!	75
ION ILIESCU ȘI BIJUTERIILE MELE	78
DOMNULE VADIM, HAIDEȚI SĂ NE MIROSIM!.....	81
AM VĂZUT ÎNCHISOAREA DE COPII DE LA CODLEA.....	84
REPORTER SPORTIV AMATOR.....	87
CUM AM CHELTUIT LA O ȘTIRE SALARIUL PE O LUNĂ	90
ZIARISTĂ LA GHICITOARE	93
„CRED CĂ URMEAZĂ O CURBĂ LA STÂNGA”	97
GREMLIN ÎN LEASING.....	100
BOGDAN SOARE ESTE UN BEȚIV NENOROCIT.....	104
PLĂCUȚA DE FRÂNĂ.....	108
RESUSCITARE ÎN PLOAIE	112
PRETTY WOMAN	117

STRĂIN ÎN ȚARA MEA	121
CU IMS-UL DE ARMATĂ PE TRANSFĂGĂRAȘAN.....	124
EXERCİTIU NATO CU VÂNĂTORII DE MUNTE.....	128
CUM AM AFLAT CĂ URSUL O ARE MICĂ	132
LA COADĂ LA CARITAS	136
DECORATĂ DE SALVAMONTIȘTI.....	142
APĂ-N CASĂ ȘI CLĂTITE CU ZĂHAR	146
RIMELUL DIN PUȘCĂRIA DE FEMEI.....	150
SALVATĂ ÎN ULTIMA CLIPĂ.....	154
HOȚII BUCUREȘTENI M-AU LĂSAT FĂRĂ BANI ȘI FĂRĂ ACTE.....	157
CAMPIOANĂ LA PROCESE PENALE.....	161
PETRE ROMAN, CE BĂRBAT FRUMOS!	170
DINEU CU REGELE MIHAI	173
ACASĂ LA VETA BIRIȘ.....	177
ȚARA FĂGĂRAȘULUI DE LA MARGINEA CETĂȚII ETERNE – ROMA.	181
TOTO CUTUGNO ȘI SERENADA DE PE SCENA „CERBULUI DE AUR”	186
ȘTIREA CARE MI-A SALVAT VIAȚA	190
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE	193
MULȚUMIRI	196